

Els escarafalls de R. Ibarra

Cada vegada que obre la boca puja el pa. El president de la Junta d'Extremadura, el socialista Juan Carlos Rodríguez Ibarra, l'altre dia es va posar davant dels micròfons d'una ràdio estatal i ho va esclafar tal com li sortia del cor: "No és just que Barrionuevo vagi a la presó i Martín Villa a guanyar 200 milions de pessetes en un consell d'administració. Em sembla una bestiesa." El dirigent extremeny es va lamentar del tracte que reben els membres del seu partit en els tribunals de Justícia en els últims temps i va dir també: "Si Josep Maria Sala i la resta de companys han d'estar a la presó un temps determinat, i a partir de l'1 de desembre el senyor Conde no es condemnat, jo estic pensant-me d'exiliar-me a Portugal."

Per Rodríguez Ibarra "l'afer Filesa" o el "cas GAL" no són més que una insignifança, una mena de "taca" de la transició que, assegura, "no ha estat tan brillant com hem gallejat tots —perquè ha tingut els seus punts negres i un d'aquests punts negres és que tots el partits polítics, tots, s'han finançat irregularment". El líder guerrista va mostrar la seva disconformitat rotunda a acceptar que cap dels seus companys de partit pagui els plats trencats dels escàndols que han crispat el país i va acusar fins i tot el Partit Popular d'intentar destruir-los pel fet de presentar-se com a acusació particular en el judici del Tribunal Suprem. "La dreta a Espanya —va assegurar— sempre ha intentat matar-nos físicament quan ha pogut, o ha intentat matar-nos civilment —ara que no és moda això dels afusellaments—, però, en fi, ho assumim, és la responsabilitat que hem d'adoptar."

El president de la Junta d'Extremadura és conegut *urbi et orbi* per la seva incontinència verbal i els últims esdeveniments político-judicials, evidentment, no han ajudat a calmar el seu estat d'ànim. A l'inrevés. Li han fet venir ganes de desenterrar la destrala de guerra. "Si el senyor Mario Conde surt en llibertat o si Herri Batasuna surt en llibertat —va dir— jo crec que s'hauran de qüestionar moltíssimes coses i potser s'haurà de dir:

"bé, s'ha acabat la reforma a Espanya, anem cap a la ruptura de veritat i examinarem tot el que ha passat en aquest país durant tantíssims anys".

El polític extremeny va avançar la possibilitat que la gent de la seva corda l'haguessin pifiada no forçant la ruptura durant la transició perquè, d'aquesta manera, "Sala, quan entrés a la presó es trobaria amb tants pocavergonyes com durant el franquisme es van inflar de guanyar diners a costa d'eliminar la llibertat del poble i que avui ocupen, alguns, càrrecs importants". I a qui li pique, que es rasqui.

El feréstec dirigent socialista, però, es va oblidar de dir que la posició de la ruptura, en l'inici de la transició, va ser defensada únicament pels comunistes. Que ni Felipe González ni cap dels seus companys van voler saber res del tema. Al revés. S'hi van oposar de forma aferrissada.

La seva obsessió, en aquells anys, era aparèixer davant de l'opinió pública principalment con uns bons nois, com gent assenyada disposada a fer canvis sense posar res potes en l'aire. Com els únics capaços de modernitzar el país i de portar-lo cap a la via europea.

Rodríguez Ibarra, com molts altres dirigents socialistes, ara intenta justificar l'injustificable; argumenta que abans que ells encara era pitjor.

Però la bona qüestió del cas és que, cap d'ells, ni quan eren la primera força de l'oposició, ni quan estaven al govern, van fer el mínim esforç per investigar i denunciar els crims del franquisme i de la transició. Conec molt bé Paco Elvira, l'únic fotògraf que va fer una foto de Martín Villa amb el braç alçat, fent la salutació feixista. I sé també les dificultats que va tenir després per poder publicar-la com cal. I també recordo les engúnies que li van fer passar a Manel Duran davant dels tribunals per haver tingut l'atreuiment d'escriure l'única biografia no autoritzada que existeix del falangista Rodolfo Martín Villa, el primer ministre de l'Interior de la transició. Ni l'un ni l'altre van trobar mai suport en els companys del president de la Junta d'Extremadura, Rodríguez Ibarra. No sé, doncs, per què vénen ara tants escarafalls. ■

XAVIER VINADER

"Rodríguez Ibarra diu que abans que ells era pitjor. Però, cap dirigent socialista, ni a l'oposició ni al govern, va fer el mínim esforç per investigar els crims del franquisme i de la transició."